

Bibliaóra-2020.05.01.

Előfóhász: „Ezt a harmadrészt is tűzbe teszem, megtisztítom őket, ahogyan az ezüstöt tisztítják, megpróbálom őket, ahogyan az aranyat próbálják. Ő segítségül hívja nevemet, én pedig meghallgatom őt. Ezt mondom: népem ő, és ő ezt mondja: Uram, Istenem!” (Zak13,9)
Ámen

Ének: 24:1-5 „Az Úr bír ez egész földdel...”

Előíma: Uram, Istenem! A 238.dicséretünk szavaival fordulunk ma Feléd:

„1. Teremtő Istenünk, :/: Édes Atyánk nekünk! Hatalmas vagy, Irgalmad nagy: Ínségem-ben, Szükségemben, Kérlek, engem ne hagyj!

2. Szívem benned bízok, :/: Hozzád fohászkodik; Nézz csendesen, Kegyelmesen, Fájdalmimon, Bánatimon Könyörülj kegyesen.

3. Tudom, hogy kegyelmed :/: Enyhít mindeneket, Bús szíveket, Sebesekeket, Szegény-ségben Ellankadt fejeket.

4. Jelen van az idő, :/: Hogy te, jó segítő, Meghallgatod Siralmimat, Nekem adod Taná-csodat, Mert tudod sorsomat.

5. Megváltó Istenünk, :/: Szabadító Urunk: Vagy paizsom, Fő orvosom, Reménységem, Idvességem, És gyönyörűségem.

6. Azért, ó, Jézusom, :/: Legbölcsebb orvosom, Siess, siess, És lelkemnek Segítője Légy testemnek, Megepedt szívemnek!

7. Nálad lehetetlen, :/: Tudom, semmi sincsen. Nyújtsd kezedet: Bús szívemet, Erősítsdbágyadt lelkemet, Mert áldlak tégedet.

8. Szent Lélek Istenünk, :/: Vigasztaló Urunk: Bátoríts meg, Oltalmazz meg, Igaz hitben, Szerelmedben Minden jókkal áldj meg!

9. Keresztemben tűrést, :/: Adj boldog szenvedést, Hogy abban ne Zúgolódjам, És bú-ban ne Tántorodjam, Hozzád folyamodjam.

10. Légy erős gyámolom. Csak Rád támaszkodom. E világi Életemben. Halálom után mennyiségben Véled legyek. Ámen

Ószövetségi ígerész: 1Móz1, 1-25

„¹Kezdetben teremtette Isten a mennyet és a földet. ²A föld még kietlen és puszta volt, a mélység fölött sötétség volt, de Isten Lelke lebegett a vizek fölött. ³Akkor ezt mondta Isten: Legyen világosság! És lett világosság. ⁴Látta Isten, hogy a világosság jó, elválasztotta tehát Isten a világosságot a sötétségtől. ⁵És elnevezte Isten a világosságot nappalnak, a sötétséget pedig éjszakának nevezte. Így lett este, és lett reggel: első nap.”

1-5.v.

Kedves Testvéreim! A Biblia első könyvének első fejezete nem arra a kérdésre kíván elsősorban választ adni, hogy a körülöttünk lévő dolgok hogyan, mikor és miért lettek megteremtve, hanem ezen keresztül a fő kérdés az, hogy kicsoda Isten? Nem a földrajz, a biológia és a fizika könyvek egyik fejezete a Szentírás, hanem elsősorban az élő, irgalmas és szabadító Istent akarja bemutatni minden időben népének.

Az Apostoli Hitvallás első mondatában minden alkalommal megvalljuk a teremtő Istenbe vetett hitünket: „Hiszek egy Istenben, mindenható Atyában, mennynek és földnek teremtőjében.” A kátéoktatásra járó gyermekekkel pedig azt tanítjuk, hogy az Atya Isten az eget és a földet a semmiből teremtette, gondviselése által fenntartja és úgy igazgatja, hogy semmi sem történik véletlenül, hanem Isten akarata szerint, aki nekem Krisztusért mindenható Istenem és hűséges Atyám.

A hitünk egyik sajátossága az, hogy míg vannak olyan dolgok, amiket ésszel nehezen fogunk fel, addig ha hittel tekintünk rá pl. a teremtéstörténetre is, Istenünk mindenhatósága tárul elénk. Ő erre is képes, mindenképp felett áll, és hozzá képest én nem vagyok olyan pozícióban, hogy kételkedjek és megkérdőjelezzem tetteit, cselekvésének idejét és módját.

A világot Isten teremtette. S a felolvasott igeszakaszra esetleg úgy reagálhatunk, mint az az elsős kislány, aki a teremtéstörténetet először hallva, tátott szájjal és hatalmasra nyitott szemmel figyelt végig egy hittanórán.

Tudunk-e ma gyermeki hittel figyelni, és bízni abban, hogy a teremtett világ Isten gondviselése alatt áll ma is?

Kedves Testvéreim! S jön is az ősdátum: a „kezdetben”, a szó héber megfelelője Béttel (a héber ABC 2. betűje) kezdődik. S már ebben benne van, hogy volt még valami, sőt Valaki a kezdet előtt. S ahogy a világ teremtése megindul, mint minden lényegesebb bibliai történetben, itt is itt van az Atya, Fiú és Szentlélek.

Az Atya, aki mindent megteremt. Akinek szavára előállt minden, a teremtő szó- , amiről a János evangéliumában azt olvassuk, hogy az „Ige testté lett”(Jn1,14), s Isten Lelke, aki ott lebegett a vizek fölött.

A világnak azonban nemcsak kezdete volt, hanem lesz majd vége is. S az ember egyik fontos kérdéseire ad ez választ, amikor azt kérdezzük, hogy honnan jöttünk és hová tartunk. A felelet egyedül az lehet, hogy Istentől és Istenhez.

S míg Isten teremtő hatalma nem hívja életre a világosságot, addig a föld még kietlen és pusztaság, a mélység fölött pedig sötétség. Ilyen tud lenni az ember élete is, míg nem hallja meg Isten Igéjét. Kietlen. Pusztaság. Mély. Sötét. S gondoljunk csak bele, hogy milyen lett volna akár a mögöttünk álló időszak is, ha nem az Isten Igéje szólal meg, ha nem olvashattam volna, nem hallgathattam volna, nézhettem volna, nem élhettem volna Isten Igéjével. Isten soha nem akarta és akarja azt, hogy a mélység és a sötétség beszippantson magába, sőt még mielőtt

megteremtí az embert mindent elkészít, gyönyörűen megalkot, kitölti azt a teret, amelybe belehelyezi majd az embert.

S míg egy cipész fő alapanyaga a bőr, az asztalosé a fa, Isten munkájával kapcsolatban nincs anyag, amiből teremtette volna ezt a világot. Ő mondta és lett.

Az első teremtési Ige az, hogy „legyen világosság.” A világosság és a sötétség szétválasztása nemcsak a természetben, hanem erkölcsileg is nagy jelentőséggel bír. A sötétség-a rossz, a halál, a mélység, a félelem és a tévedés. A világosság- a jó, az élet, a bátorítás és a vigasztalás.

„Jaj azoknak, akik azt mondják, hogy a rossz jó, és a jó rossz, és akik azt állítják, hogy a sötétség világosság, és a világosság sötétség; azt állítják, hogy a keserű édes, és az édes keserű!” (Ézs5, 20)

„Ne legyetek a hitetlenekkel felemás igában, mert mi köze egymáshoz az igazságnak és a gonoszságnak, vagy mi köze van a világosságnak a sötétséghez?”(2Kor6,14)

„Jákób háza, jöjjetek, járjunk az ÚR világosságában!”(Ézs2,5)

„Jézus ismét megszólalt, és ezt mondta nekik: „Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.”(Jn8,12)

Isten tőlünk is azt várja, hogy mint gyermekei a világosságban járjunk. Engedjük hát, hogy az Ige fénye átjárjon bennünket. S ha csak a mélységnek, sötétségnek vagy pusztaságnak a csírái ott vannak bennünk, kérjük, hogy Ő vegye el azoknak növekedését azáltal, hogy készek vagyunk kilépni a világosságra, és Isten dicsőségét hirdetni mindenért, ami körülöttem van.

6-8.v.

⁶*Azután ezt mondta Isten: Legyen boltozat a vizek között, hogy elválassza egymástól a vizeket.*

⁷*Megalkotta tehát Isten a boltozatot, és elválasztotta a boltozat alatt levő vizeket a boltozat felett levő vizektől. És úgy történt. ⁸Azután elnevezte Isten a boltozatot égnek. Így lett este, és lett reggel: **második nap.***

A teremtési napokra nem feltétlenül úgy kell gondolnunk, mint 24 órát magába foglaló időszakra. „az Úr előtt egy nap annyi, mint ezer esztendő, és ezer esztendő annyi, mint egy nap.” (2Pt3,8b) Kegyelmének a jele ez is az irányunkba. De nem akadhatunk el a teremtés időbeli meghatározásánál, csak azt vallhatjuk meg ezzel kapcsolatban is, hogy Istennek van hatalma arra, hogy akár egy szempillantás alatt is létrehozzon eget, földet, növényzetet és állatokat.

9-10.v.

⁹*Azután ezt mondta Isten: Gyűljenek össze az ég alatt levő vizek egy helyre, hogy láthatóvá válják a száraz. És úgy történt. ¹⁰Azután elnevezte Isten a szárazat földnek, az összegyűlt vizeket pedig tengernek nevezte. És látta Isten, hogy ez **jó.***

Egy értelmező szótár szerint a „jó” jelentése a következő: **Magas minőségű, kedvező, megfelelő, elfogadható (tulajdonság, dolog).** Ennek a jónak a jelentését az ember állította

össze. Csak töredékét foghatjuk fel annak, hogy mit is értett Isten azalatt, amikor azt mondta, hogy jó. De az biztos, hogy nem egy elhasznált, újrahasznosított világot kaptunk, hanem a legtökéletesebb közeget készítette el teremtményeinek. A teremtett világ Isten szándékának megfelelő. S míg a víz hatalmas károkat tud ma is okozni, addig látjuk a 2. versben, hogy ott van Isten Lelke a vizek fölött. –Isten védi az embert a víz hatalmától, a fölöttünk lévő veszedelemtől meg akar menteni. „Mert a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak.”(Ef6, 2)

11-13.v.

¹¹Azután ezt mondta Isten: Növesszen a föld növényeket: fűvet, amely magvakat hoz, gyümölcsfát, amely fajtájának megfelelő gyümölcsöt terem, amelyben magva lesz a földön. És úgy történt. ¹²Hajtott tehát a föld növényeket: fűvet, amely fajtájának megfelelő magvakat hoz, és gyümölcsstermő fát, amelynek ugyancsak fajtájának megfelelő magva van. És látta Isten, hogy ez jó. ¹³Így lett este, és lett reggel: harmadik nap.

A határok, a keret, a lakható világ kész és az Úr előhívja a föld termőerejét. „Ha a földet műveled, nem adja többé neked termőerejét.” (1Móz4, 12) A bűneset előtt szól az Ige a termésről, amiből az ember él. A teremtett növény is sokféle, a következő kategóriákba tartoznak: fű, magot termő növény, gyümölcsfa.

Rákeresve a ma ismert növényfajták listájára érdekes volt látni, hogy ABC sorrendben az A-betű alatt több, mint 40 növény van. Sokfajta, szép, illatos....arról tanúskodik ez is, hogy Istenünk gyönyörűnek festette világunkat. „ez jó”

14-19.v.

¹⁴Azután ezt mondta Isten: Legyenek világító testek az égbolton, hogy elválasszák a nappalt az éjszakától, és meghatározó jelei legyenek az ünnepeknek, a napoknak és az esztendőknél. ¹⁵Legyenek ezek világító testek az égbolton, hogy világítsanak a földre. És úgy történt. ¹⁶Megalkotta Isten a két nagy világító testet: a nagyobbik világító testet, hogy uralkodjék nappal, és a kisebbik világító testet, hogy uralkodjék éjszaka; meg a csillagokat. ¹⁷Az égboltra helyezte őket Isten, hogy világítsanak a földre, ¹⁸és uralkodjanak nappal meg éjszaka, és elválasszák a világosságot a sötétségtől. És látta Isten, hogy ez jó. ¹⁹Így lett este, és lett reggel: negyedik nap.

A Nap, a Hold és a csillagok elsősorban csak világító testek, nincsenek csillagistenek, mint azt az ókori vallásokban hitték, sőt nem a csillagok állása határozza meg jövőnket.

A föld már fel lett díszítve, itt pedig az égbolt is. Közben pedig megvan egy szabályos járásuk is az égbolton az idő méréséhez és az ünnepek meghatározásához.

pl. húsvét: a tavaszi napéjegyenlőséget követő holdtölte utáni első vasárnap. Ezért is nevezzük „mozgó”ünnepnek, nincs konkrét dátuma, idejét befolyásolja a Hold.

A világosság nappal és éjszaka jelen van a földön. Uralkodnak nappal és éjszaka, de nem az ember és a világ felett.

20-25.v.

²⁰Azután ezt mondta Isten: Pezsdüljenek a vizek élőlények nyüzsgésétől, és repdessenek madarak a föld felett, az égbolt alatt. ²¹És megteremtette Isten a nagy víziállatokat, a vizekben nyüzsgő különféle fajta úszó élőlényeket, és a különféle fajta madarakat. És látta Isten, hogy ez jó. ²²Azután megáldotta őket Isten: Szaporodjatok, sokasodjatok, és töltsétek meg a tenger vizét; a madár is sokasodjék a földön! ²³Így lett este, és lett reggel: ötödik nap. ²⁴Azután ezt mondta Isten: Hozzon létre a föld különféle fajta élőlényeket: különféle fajta barmokat, csúszómászókat és egyéb földi állatokat. És úgy történt. ²⁵Megalkotta Isten a különféle fajta földi állatokat, a különféle fajta barmokat, meg a föld mindenféle csúszómászóját. És látta Isten, hogy ez jó.”

A növény és az állatvilág közötti átmenet szintén egy csodálatos munkája az Úrnak. Élő lelkeket teremt. Először a víz és a levegő népesül be élőlénnel, alakjuk van és mozgásra képesek. S a 22. versben mintha lenne egy kis szünet és azt olvassuk, hogy „megáldotta őket”. Képesek voltak ezután megtölteni azt a teret, ahová helyezte őket az Úr. Ezután jönnek a „különféle fajta” állatok, azaz nemük szerint megkülönböztette a fajokat.

Az ember teremtése előtt lévő rész le is zárul. Minden kész. Jól kitalált, megformált és megáldott teremtés. S ezek után, amikor végzett Isten nem azt tette, hogy kilépett a teremtményei világából, hanem mai napig gondoskodik mindenről. Az életet mindenkor védi. Világosságával kész utat törni a legmélyebb sötétségbe is, az eget, a vizet, a tengert, a virágokat, a fákat, az állatokat figyelve ebben az időszakban időt kapunk arra, hogy rácsodálkozzunk arra, amit értünk és nekünk teremtett.

Ének: 342:1 „Jézus világ Megváltója...”

Újszövetségi ígerész: Máté evangéliuma 1, 1-17

„¹Jézus Krisztusnak, a Dávid fiának, az Ábrahám fiának nemzetségekönyve. ²Ábrahám fia volt Izsák, Izsáké Jákób, Jákób fiai pedig Júda és testvérei. ³Júda fia volt a Támártól született Fáresz és Zerah, Fáreszé Heszrón, Heszróné pedig Arám. ⁴Arám fia volt Amminádáb, Amminádábé Nahson, Nahsoné Szalmón. ⁵Szalmón fia volt Ráhábtól Boáz, Boázé Ruthtól Óbéd, Óbédé Isai. ⁶Isai fia volt Dávid, a király. Dávid fia volt Salamon, Úriás feleségétől. ⁷Salamon fia volt Roboám, Roboámé Abijjá, Abijjáé pedig Ászá. ⁸Ászá fia volt Jósáfát, Jósáfáté Jórám, Jórámé Uzzijjá. ⁹Uzzijjá fia volt Jótám, Jótámé Áház, Áházé Ezékiás. ¹⁰Ezékiás fia volt Manassé, Manassé fia volt Ámón, Ámóné Jósiás. ¹¹Jósiás fia pedig Jekonjás és testvérei, a babiloni fogságbavitelkor. ¹²A babiloni fogságbavitel után Jekonjás fia volt Sealtiel, Sealtielé Zerubbábel. ¹³Zerubbábel fia volt Abihud, Abihudé Eljákim, Eljákimé pedig Azzur. ¹⁴Azzur fia volt Cádók, Cádóké Jákin, Jákiné Elihud. ¹⁵Elihud fia volt Eleázár, Eleázáré Mattán, Mattáné Jákób. ¹⁶Jákób fia volt József, annak a Máriának férje, akitől Jézus született, akit Krisztusnak neveznek. ¹⁷Összesen tehát Ábrahámtól Dávidig tizennégy nemzedék, Dávidtól a babiloni fogságbavitelig is tizennégy nemzedék, a babiloni fogságbavittől Krisztusig szintén tizennégy nemzedék.”

Kedves Testvéreim! Az Újszövetség első két szava „Jézus Krisztus”. Ő az, akiről szól minden evangélium, de Ő az, aki ott van a levelekben is és végül a Jelenések könyvében. Ő az alap. Ő a kezdet és a vég. Ahogy magáról is mondja: „Én vagyok az Alfa és az Ómega, az első és az utolsó, a kezdet és a vég” (Jel22, 13)

A nemzetségtáblázat neveit végigolvasva szinte minden embernél elidőzhetnénk, s ezen keresztül is megelevenedne előttünk Izráel története. A név megmutatja Isten tervét, ígérését, végrehajtó munkáját, igazságát és kegyelmét. Mégis a fejezetnek a célja, hogy Jézusra mutasson, akinek eljövételét készítette el az Atya Isten.

Máté evangéliuma visszamegy egész Ábrahámig, s Jézust úgy látja, mint Izráel Messiását. A felolvasott Igét összehasonlítva a Lukács evangéliumában szereplő nemzetségtáblázattal megfigyelhetjük, hogy ott egész Ádámig megy vissza az evangélista, s Jézust, mint az emberiség megváltóját mutatja be.

Mindkét táblázat egy hetes beosztás szerint történt, s Jézust emberi származása szerint mutatják be.

Kedves Testvérem! Mi lelki módon tartozhatunk bele ebbe a családfába. Jézus közösséget vállal pogánnyal és bűnössel egyaránt. Hiszen nem a tökéletes családtagok vannak itt felsorakoztatva, hanem a bűnösök. Azok, akikért Ő megszületett, meghalt és feltámadt.

A nemzetségtáblázat 3 szakaszból tevődik össze, mindegyik 2x7 őst sorol fel.

1.szakasz: Ábrahám- királyság kora. A szakasz érdekessége, hogy női nevek jelennek meg benne. Viszont nem az ősatyák feleségeinek a neve, hanem olyan asszonyok, akik paráznaságukról voltak „híresek”, s mégis helyet kapnak a felsorolásban. A kánaánita Támár, a jerikói Ráháb, a hettita Úriás felesége(Betsabé) és a moábita Ruth. Olyan nők ők, akik Izráel egy-egy jelentős történelmi pillanatában játszottak eseményeket megváltoztató szerepet.

2 . szakasz: Királyság kezdete-babiloni fogság: A választott nép ebben az időben lelkileg sokat fejlődik.

3.szakasz: új királyságig-Jézusig: „*Jézus, akit Krisztusnak neveznek*”, aki valóságos Isten, s egyben valóságos ember is. S a sok parázna után megjelenik Mária, a szűz, akiről később a Mt1, 23-ban olvashatunk: „Íme, a szűz fogan méhében, fiút szül, akit Immánuének neveznek”

A nemzetségtáblázat egészét Jézus öleli át, megjelenik az elején és a végén. S az egyes szakasz is bizonyítja az Immánuel név jelentését: Velünk az Isten. Ott volt, jelen volt a választott nép életében, s nem kételkedhetünk egy pillanatra sem abban, hogy jelenlegi életünk szakaszát Ő irányítja. Biztosak lehetünk abban, hogy Ő ma is velünk van, nem a bűneinkre tekint, hanem magát a bűnöst keresi, aki kész előtte megvallani paráznaságát, szennyes gondolatait és tetteit, s kérni, hogy Ő tegye késszé arra, hogy ezentúl, csak neki éljen. Ámen

Utóima :

Feladat: Ma imádság alatt osszuk fel életünket egy-egy szakaszra. Emlékezzünk vissza: örömeinkre, bánatainkra, megerősödésünkre a hitben, gyengeségeinkre-eltávolodásunkra az Úrtól, veszteségeinkre és aggodalmainkra, amelyek után szinte megszégyenített az Úr, amikor megértettük, hogy Ő jelen volt minden helyzetbe. Merjük megfogalmazni előtte személyes imádságunkat, s kérjük, hogy Jézus Krisztusért hallgassa meg azokat.

Úri ima: Jézus mondja: Ti azért így imádkoztatok...

Áldás: „Jézus ismét megszólalt, és ezt mondta nekik: „Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.”(Jn8,12)

Ének: 506.1-6 „Jézus Krisztus, szentek reménye...”